SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 3 FEBRUARI 1938

ZIJN NEUS ZIET ROOD VAN DE KOU!

IJSAVONTUUR

HET was Januari. Het vroor stevig.

Kees en Jaap, twee dikke vrienden, stonden op een morgen naar het ijs te kijken.

„Nog een paar dagen, Jaap," zei Kees, „dan kunnen we gaan schaatsen, fijn jô!"

„Als het iederen nacht een beetje vriest, dan is het best mogelijk," antwoordde Jaap, „in ieder geval laat ik m'n schaatsen alvast slijpen."

Ze kregen hun zin. Een paar dagen later lagen de slooten en grachten vol glimmend ijs, dat sterk genoeg was om hen te dragen. 's Woensdagsmiddags gingen Kees en Jaap rijden. Ze hadden besloten een langen tocht te maken naar een naburig plaatsje, waar een oom van Kees woonde. Er liep één lange vaart naar toe. Zoo nu en dan moest je wel eens van het ijs af voor een bruggetje, dat den weg met de weiden verbond, maar voor de rest was het een pracht-ijsbaan. Het was ongeveer anderhalf uur rijden, dus als ze een beetje opschoten konden ze best voor donker weer terug zijn.

Op de heenreis ging het prachtig. Ze hadden den wind mee en het ijs was sterk. Zij schoten nu flink op. Kees reed voorop. Hij was de grootste en sterkste van de twee. Hij reed het beste, hoewel Jaap ook heel stevig op zijn schaatsen stond. Eerder dan ze gedacht hadden, waren ze op de plaats, waar ze moesten zijn. Een half uurtje bleven ze bij oom Jan en tante Trees praten, dronken nog vlug een kop chocola, dien tante voor hen klaar maakte en bonden daarna de schaatsen weer onder om zoo vlug mogelijk naar huis te rijden.

Maar dat viel niet mee. De wind was sterker geworden en blies pal in hun gezicht. Ze raakten vermoeid en moesten zoo nu en dan even rusten. Het was al een heelen tijd donker, voor ze de vage omtrekken der huizen van hun dorp ontdekten.

„Nog een goed kwartiertje," zei Jaap, „laten we er nog eens flink de sokken inzetten, Kees."

„Aan mij zal het niet liggen," antwoordde Kees en kromde een beetje zijn rug om met krachtige slagen het laatste eind naar huis af te leggen. Hij kwam niet graag te laat thuis, zeker niet nu in den ijstijd. Want dan kon het wel eens gebeuren, dat vader of moeder hem het schaatsen zouden verbieden.

„Luister eens !" zei Jaap plots en stopte.

„Wat is er ?" vroeg Kees.

„Ik dacht dat ik hoorde roepen," antwoordde Jaap, „aan dien kant !"

Ze stonden enkele oogenblikken gespannen te luisteren.

„Het zijn jongens, die nog aan het rijden zijn," meende Kees.

„Ik geloof dat ik hulp hoor roepen," zei Jaap, „laten we eens gaan kijken. 't Komt van hier links die zijsloot op !"

„Nog een paar dagen, Jaap," zei Kees, „dan kunnen we gaan schaatsen, fijn jô !"

„Dan komen we veel te laat thuis," antwoordde Kees, „ik krijg toch al op mijn kop."

„Dan hindert een kwartiertje vroeger of later ook niet," meende Jaap, „ik ga toch eens even kijken, wie weet is er wel iemand door het ijs gezakt."

Jaap schaatste de zijsloot op en Kees stond even besluiteloos. Maar hij wilde zijn vriend niet in den steek laten en reed hem achterop.

Weer hoorden ze roepen en Jaap schreeuwde :

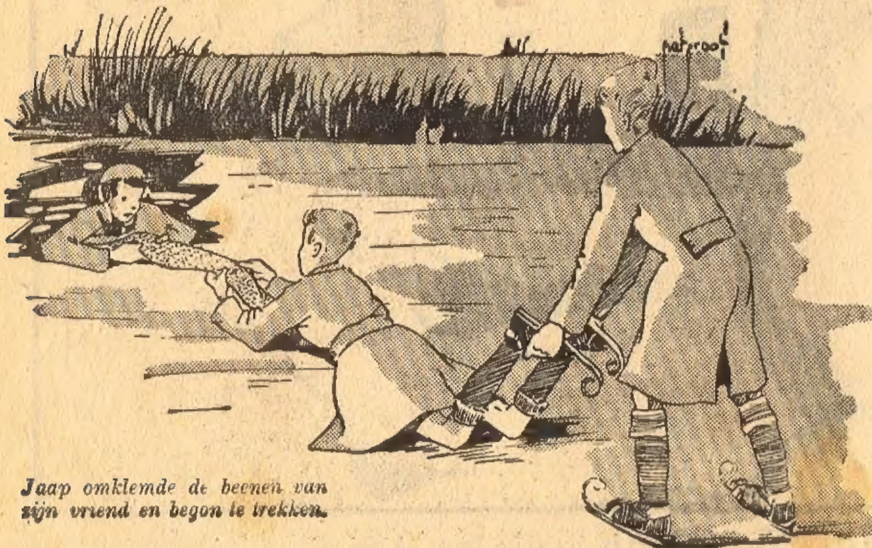
„Is daar iemand ?"

Luider en angstiger klonk toen een stem, nog geen tien meter van hen vandaan : „Help, help !" Het was een jongensstem.

Ze zagen een gestalte, half onder en half boven water, midden in een breed gedeelte van de sloot. Zijn armen lagen gestrekt op het ijs. Zoo hield hij zich boven water.

Wat te doen ? De jongens stonden even verschrikt te kijken. Vlak bij het gat konden ze niet komen, dan zakten ze zelf ook door het ijs. Van den kant konden ze den drenkeling niet bereiken.

„Weet je wat !" zei Kees, „ik ga plat op het ijs liggen en kruip er zoo dicht mogelijk naar toe. Jij houdt mijn beenen vast. Als ik er

Jaap omklemde de beenen van zijn vriend en begon te trekken.

dicht genoeg bij ben, gooi ik hem mijn das toe en jij trekt ons tweeën achteruit."

Dat was een goed plan. Kees ging plat op zijn buik op het ijs liggen. Zoo schoof hij een eind vooruit en Jaap volgde voorzichtig. Nu gooide Kees zijn das naar den drenkeling, die hem met beide handen vastgreep. Jaap omklemde de beenen van zijn vriend en begon te trekken.

Hij trok, dat het zweet op zijn voorhoofd kwam te staan. In het begin brokkelde het ijs af, maar toen bereikten ze dikker ijs en langzaam maar zeker trok Jaap den jongen over den rand. Dat kostte meer inspanning, dan je zoo zou denken. Want Jaap had zijn schaatsen nog aan en gleed telkens uit als hij te veel kracht zette. Toen kreeg hij echter den goeden inval te gaan schreeuwen en ook Kees hielp dapper mee. Dat had succes. Want in minder dan geen tijd kwamen er schaatsers toegeschoten. Twee mannen hielpen den halfbevroren jongen uit het ijs en daar stond hij nu te klappertanden op den dijk.

De twee mannen namen hem in hun midden en liepen met hem wat ze loopen konden den dijk af, naar huis.

* * *

Kees en Jaap schaatsten verder.

„Zag je wie het was ?" vroeg Jaap.

„Natuurlijk," antwoordde Kees, „Leo van den notaris !"

„'t Zal mij benieuwen of we daar nog ooit wat van hooren," zei Jaap.

„'t Zal wel niet," meende Kees.

Thuis stonden al ongeruste moeders aan de deur, maar toen ze vertelden, dat ze iemand gered hadden, bleef het standje achterwege.

Den volgenden dag moesten Jaap en Kees bij den notaris komen.

Leo's ouders waren erg geschrokken, toen ze hun zoontje zoo thuis zagen komen. Ze hadden hem met warme kruiken in bed gestopt, voor alle voorzichtigheid den dokter nog even laten komen, maar den volgenden morgen was Leo weer heelemaal opgeknapt, al vond de dokter het beter, dat hij nog een dag in bed bleef.

Leo vertelde nu hoe hij in het gat was geraakt. Hij was op weg naar huis en had die sloot genomen, omdat dat een stukje korter was. Ineens was hij door het ijs gezakt. Hij had geroepen en gegild, maar niemand scheen hem te hooren en toen hij dacht alle hoop te moeten opgeven, waren Kees en Jaap gekomen.

De rest wisten ze zelf wel! Vooral Kees werd om z'n gedrag geroemd.

Toen de twee jongens bij den notaris binnenkwamen, was het al maar Kees, wat de klok sloeg. Ze werden door den notaris en zijn vrouw onthaald op allerlei lekkers en bij het weggaan zei de notaris :

„Jullie zijn flinke kerels, hoor! Kees vooral! Ik heb een belooning voor jullie, iets voor je spaarbankboekje."

Kees en Jaap zeiden, dat dat

Kees kreeg een briefje van honderd franken en Jaap een van vijftig.

niet noodig was, maar de notaris stond er op, dat zij het aan zouden nemen.

Kees kreeg een briefje van honderd franken en Jaap een van vijftig.

Ze stonden er eerst beduusd van te kijken, maar toen bedankte Jaap den notaris hartelijk en wilde weggaan. Kees zei niets en keek maar naar het briefje.

„Nee," riep hij toen ineens en kreeg een kleur als vuur, „dat is verkeerd, ik.... nee.... dat kan niet."

„Wat bedoel je ?" vroeg de notaris, „je hebt het best verdiend !"

„Nee," antwoordde Kees toen dapper, „'t moet net andersom zijn. Want Jaap heeft gezegd, dat we terug moesten gaan en ik.... ik wou doorrijden !"

De notaris snapte het niet al te goed, maar Kees legde ineens alles uit, precies zooals het gegaan was.

„Kees, jongen, ik vind 't prachtig van je, dat je alles zoo eerlijk bekent," zei de notaris, „en van Jaap is het al even nobel, dat hij er niets van gezegd heeft en jou de eer wilde laten. Ik heb zijn kwaliteiten een beetje onderschat, maar ik zie wel dat jullie allebei even flinke kerels bent. We zullen Jaap zijn briefje laten houden, dat moet hij maar deelen met jou en ik zal hem er nog een briefje van honderd bij geven. Is het dan goed, Kees ?"

Kees knikte van ja.

Je begrijpt dat na dien tijd Kees en Jaap nog dikkere vrienden werden en een tijd later werd Leo ook hun beste kameraad.

PIET BROOS

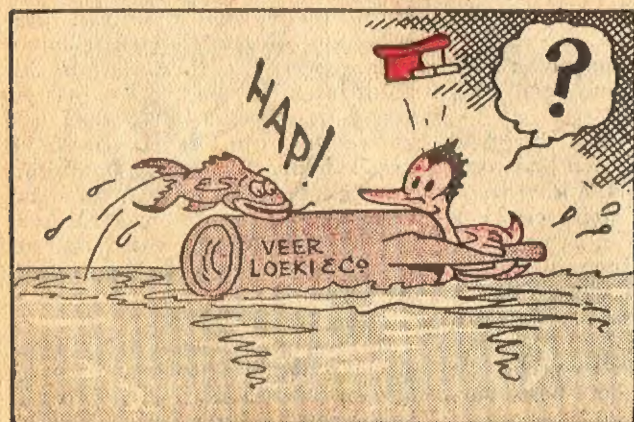
DE AVONTUREN VAN LOEKI

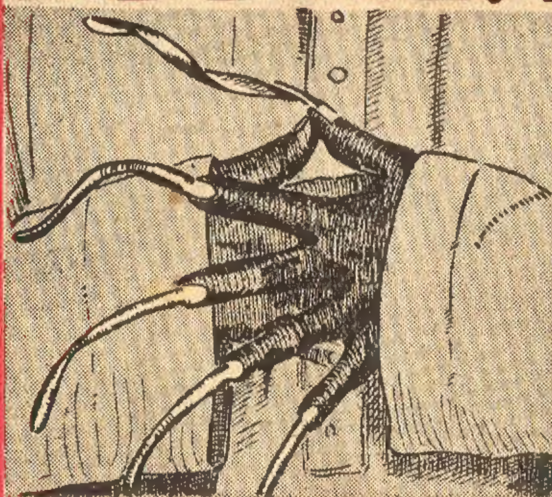

DE MAMMOETH

EEN VOOR-HISTORISCH MONSTER, WORDT NOG STEEDS MET VLEES EN HUID IN HET IJS VAN SIBERIE GEVONDEN. DEZE GEWELDIGE RESTEN VAN EEN TIJDPERK, DAT DUIZENDEN JAREN ACHTER ONS LIGT, ZIJN ER ZO TALRIJK, DAT MEN ER NOG EEN VRIJ GROTE HOEVEELHEID IVOOR VAN BETREKT. DIT IVOOR IS ECHTER VAN EEN MINDERWAARDIGE KWALITEIT.

HOE LANGER HOE MOOIER!

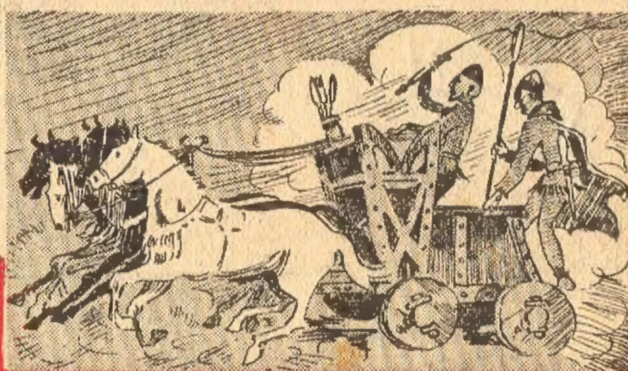

ER IS EEN SECTE VAN INDISCHE BRAMAANSE PRIESTERS, DIE ER EEN EER IN STELLEN OM DE NAGELS VAN HUN LINKERHAND ZO LANG MOGELIJK TE LATEN GROEIEN. DEZE EIGENAARDIGHEID, DIE NIEMAND VAN ONS MOOI ZAL VINDEN, VERTOONT HUN RECHTERHAND NIET, OMDAT ZIJ DAARMEDE MOETEN ETEN. 'S LANDS WIJS, 'S LANDS EER.

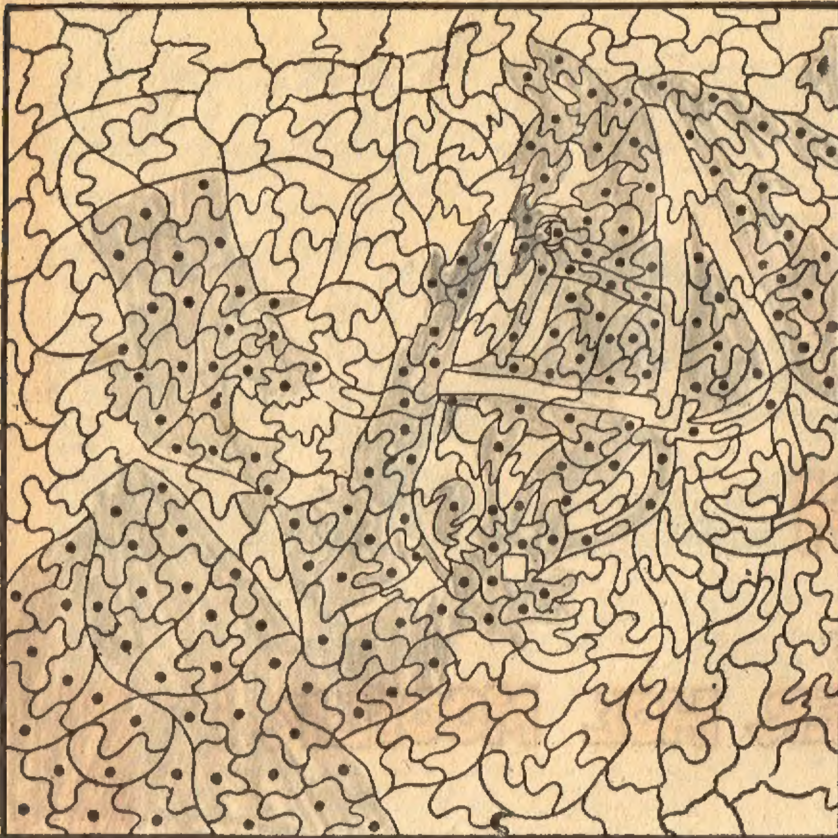
WIE VOND HET WIEL UIT?

SOMMIGE GELEERDEN ZIJN VAN MENING DAT SUMIRISCHE SOLDATEN 3500 JAAR VOOR ONZE JAARTELLING VOOR HET EERST RONDE HOUTEN SCHIJVEN ONDER HUN SLEDEN BEVESTIGDEN EN DUS DE EER VERDIENDEN, DAT ZIJ DE UITVINDERS VAN HET WIEL ZIJN

G. GIJSSENHOVEN

BONT ALLERLEI

Wees goed voor dieren Dat zijn jullie natuurlijk allemaal. En ook de meneer, die bij dit paard staat en het dier een lekker klontje suiker geeft, houdt veel van dieren. Wat, zien jullie dien meneer niet? En ook dat paard niet? Dan maar gauw een potlood nemen en alle vakjes met een punt erin zwart maken.

Oplossingen vorig nummer

LETTERRAADSEL

Dit letterraadsel was opgebouwd uit de volgende woorden: 1. Haarlem — 2. Degen — 3. Echt — 4. Sint-Nicolaas — 5. Zeelt — 6. Orgel — 7. Weduwnaar — 8. Hoog — 9. Schilder.

Bij juiste invulling der bovenstaande woorden kreeg men het volgende spreekwoord te lezen: Al is de leugen nog zoo snel, De waarheid achterhaalt haar wel!

HOE ONTSNAPT DE MUIS AAN DIE POES?

Op de plaats aangegeven door de pijl A was in het schot een gaatje. De muis bleef er achter zitten totdat poes voorbij was, want dáár kon poes niet door. En toen wipte de muis er vlug door en liep in tegenovergestelde richting. Mis, zei poes, toen ze de muis nergens vond. Ontsnapt, zei de muis en maakte dat ze wegkwam.

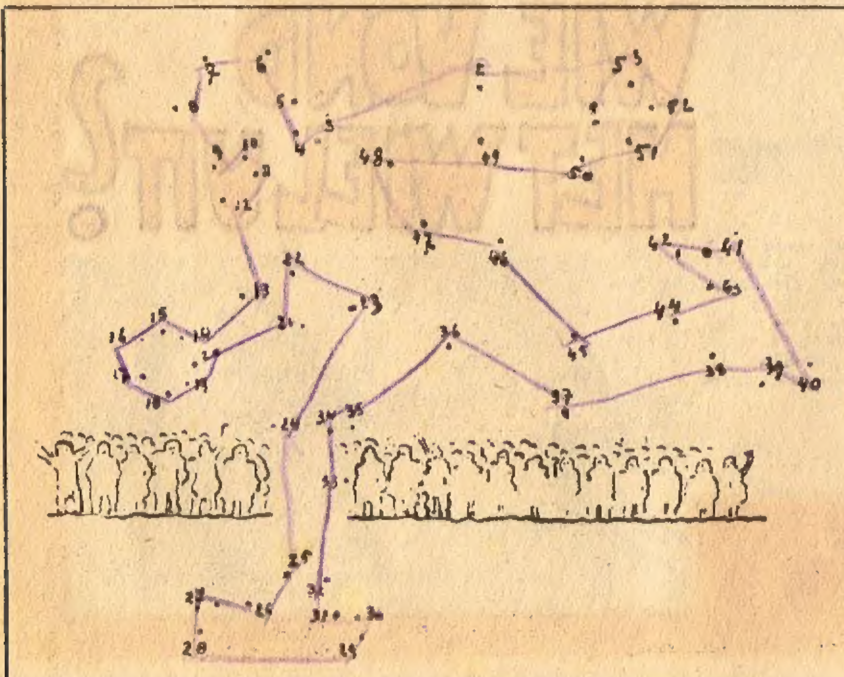

DRIE-WOORDEN-REBUS 10

1. Kluizenaar (K-(h)luizen-aar)
2. Elkander (El-kan-der(n))
3. Dobbelsteen (Do-B-Bel-st-een)

'T RAADSELACHTIG BORDJE

Om te weten, wat er op dat bordje stond, was het voldoende de letters achter elkaar te leggen en aldus kreeg men het volgende zinnetje: Hier begint de straat der ezels.

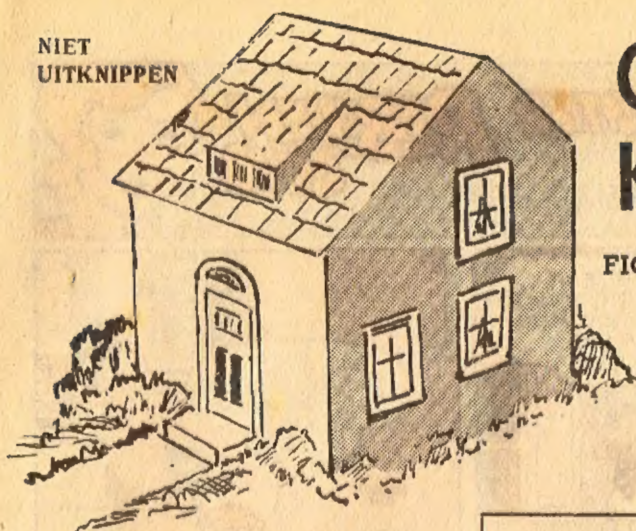

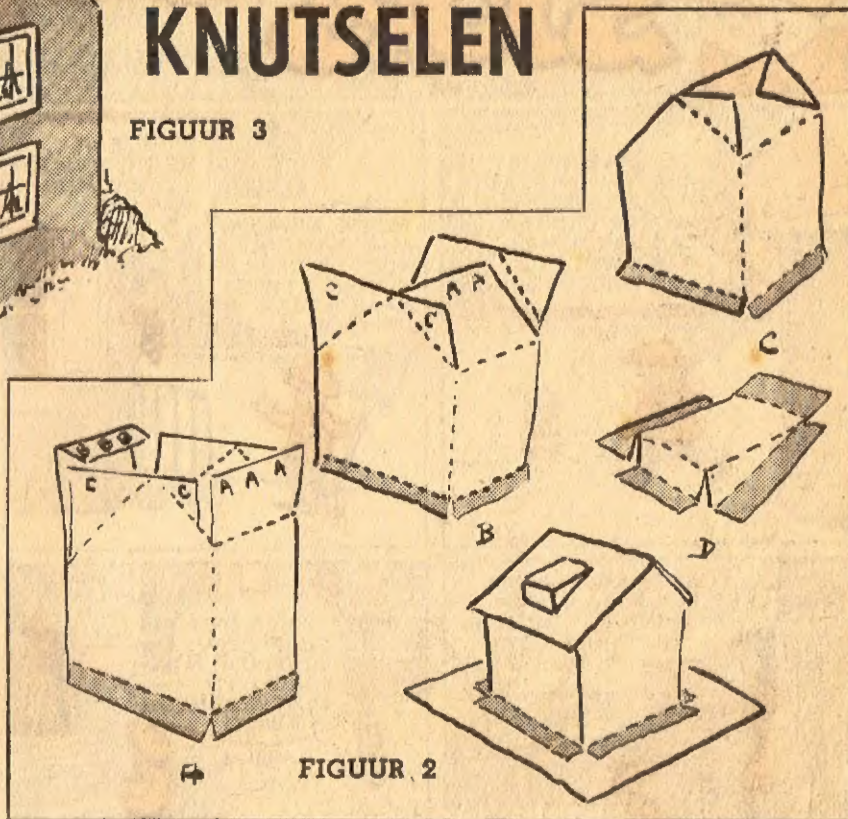
Een heele groep menschen staat hier dicht op elkaar gepakt te juichen. Waarom zouden ze dat doen?

Wie 't wil weten, trekke van het eene cijfer naar het ander een lijntje. Beginnen bij no. 1 en eindigen bij no. 53.

NIET UITKNIPPEN

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

FIGUUR 3

FIGUUR 2

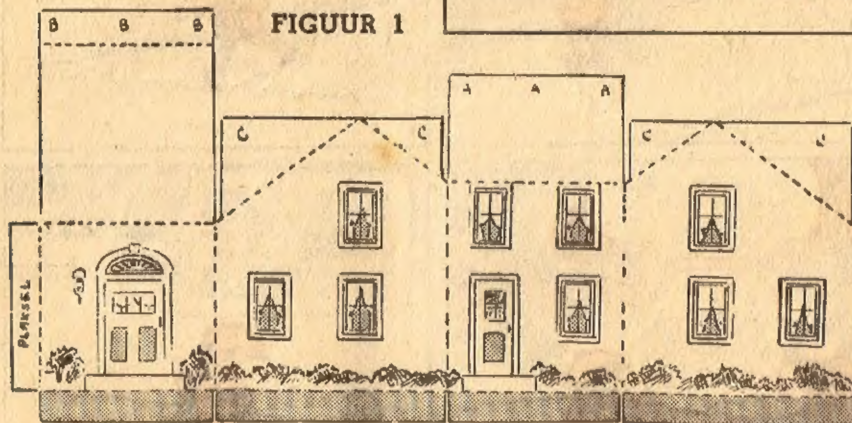
EEN LANDHUISJE

Benoodigdheden: Stevig papier of karton en plaksel. Potlood en liniaal om ramen, deuren en pannen te teekenen.

Aanwijzingen voor het bouwen: Fig. 1 geeft aan hoe papier of karton moeten geknipt worden. Je meet de grootte af op ons model en neemt dan telkens de maten twee of drie keer grooter, al naar gelang het een klein of groot landhuis moet worden. Is dat karton zoover klaar, dan de ramen en deuren teekenen. A is de achterzijde, B de hoofdingang en C de beide zijkanten.

Hoe moet je plakken? Fig. 2 geeft dit precies aan. Je begint met A en vervolgens B, C, D. Dit laatste vormt het uitstekend gedeelte boven op het dak.

Wie van kleuren houdt, kan de deuren rood kleuren, de gordijnen geel, de muren licht rood en het dak licht groen.

FIGUUR 1

WIE WEET HET?

Hier volgen drie zinnetjes, waarin telkens één woord is weggelaten. Die weggelaten woordjes staan ook iederen keer onder de zes woordjes die we aangeven, maar jullie moeten er zelf het juiste woord uitpikken.

A. Tokio is de hoofdstad van .... ?

1. Griekenland
2. Tsjecho-Slowakije
3. Turkije.
4. Bulgarije
5. Japan.
6. Haïti.

B. Een chimpansee is een .... ?

1. Boom.
2. Rivier.
3. Aap.
4. Land.
5. Edelsteen.
6. Berg.

C. De Himalaya is een .... ?

1. Eiland.
2. Volkstam.
3. Moeras.
4. Woestijn.
5. Wedstrijd.
6. Gebergte.

Volgende week vind je de oplossing op bladzijde 6.

EVEN LACHEN

Tante ontdekt op de kinderpartij een kleinen jongen, dien ze nog niet kent.

„Wat is dat voor een nieuw gezicht?" vraagt ze.

„Dat is geen nieuw gezicht," zegt de kleine jongen, „het is alleen maar gewasschen!"

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN GEMISTE KANS.

